

Sygn. akt II K 300/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Zierkiewicz

Protokolant: Anna Zienkiewicz-Woźniak

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – bez udziału,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 maja 2015 roku

s p r a w y : **E. F.**

córcie J. i K. z domu K.

urodzonej w dniu (...) w J.

oskarżonej o to, że:

w dniu 04 marca 2015 roku w M. województwo (...) prowadziła w ruchu lądowym pojazd marki B. nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania na urządzeniu kontrolnym I – 0,30 mg/l i II – 0,25 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżoną **E. F.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. występku z art. 178a§1 k.k. i za to na podstawie art. 178a §1 k.k. wymierza jej karę 100 /stu/ stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 /dziesięć/ złotych każda;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej, środek karny w postaci zakazu prowadzenia w ruchu lądowym wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 /jednego/ roku;

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. zasądza od oskarżonego, na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 200 /dwustu/ złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 04 marca 2015 roku do dnia 22 maja 2015 roku;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonej w całości koszty sądowe w kwocie 170 złotych, w tym opłatę w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt II K 300/15

UZASADNIENIE

Dnia 4 marca 2015 roku oskarżona E. F. spożywała alkohol, a następnie około godziny 23.35 na ul szkolnej w M. prowadziła samochód osobowy marki B. o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości. Wynik pierwszego badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, przeprowadzonego o godz. 23.40 wynosił 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, następnego

przeprowadzonego o godz. 23.55 wynosił 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, trzeciego o godzinie 00.10 wynosił 26 mg/l .

dowód: wyjaśnienia oskarżonej k.11, 21

protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu k. 2,

notatka urzędowa k. 1

Oskarżonej w dniu 4 marca 2015 r. zostało zatrzymane prawo jazdy.

dowód: postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy k. 18

Oskarżona nie była karana sędownie.

dowód: dane o karalności oskarżonej k. 20

Oskarżona w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że alkohol spożywała a następnie przejechała 2 km , ponieważ musiał dostać się do domu. W drodze została zatrzymana przez patrol Policji. Została poddana badaniu trzeźwości w miejscu zatrzymania.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej. Znajdują one bowiem odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w notatce urzędowej i protokole użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, którym to dokumentom Sąd przydał walor wiarygodności. Z notatki urzędowej wynika, iż oskarżona została zatrzymana w dniu 4 marca 2015 roku na ul. (...) w M. do kontroli drogowej, podczas której została poddana badaniu trzeźwości. Z protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu zaś wynika, iż oskarżona została trzykrotnie poddana badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik pierwszego badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, przeprowadzonego o godz. 23.40 wynosił 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, następnego przeprowadzonego o godz. 23.55 wynosił 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu zaś przeprowadzonego o godzinie 00.10 wynosił 26 mg/l . Sąd przydał walor wiarygodności pozostałym dowodom zgromadzonym w niniejszej sprawie. Brak było bowiem jakichkolwiek obiektywnych okoliczności nakazujących kwestionowanie ich wiarygodności.

Oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona występku z art. 178a §1 kk. W dniu 4 marca 2015 roku oskarżona bowiem spożywała alkohol, a następnie w M. na ul. (...) prowadziła samochód osobowy marki B. o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Uprzednie spożywanie przez oskarżoną alkoholu świadczy, iż kierując pojazdem miała ona świadomość, że jej zachowanie wyczerpuje znamiona przestępstwa.

Brak było podstaw w niniejszej sprawie, do kwestionowania wyników badania. Urządzenie, na którym badaniu poddana została oskarżona posiadało ważne, w dacie badania, świadectwo legalizacji. Brak było też jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować rzetelność zapisów dokonanych przez funkcjonariusza Policji P. B. w protokole przeprowadzonego badania.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd wziął pod rozwagę znaczny ładunek społecznej szkodliwości, jakim cechował się czyn oskarżonej. W wydychanym przez oskarżoną powietrzu znajdowało się bowiem 0,30 mg/l alkoholu i w tym stanie prowadziła samochód po ulicach (...) (noc ze środy na czwartek),około godziny 23.40. Stworzyła tym samym potencjalne zagrożenie nie tylko dla siebie, ale przede wszystkim dla innych potencjalnych uczestników ruchu drogowego, turystów poruszających się po tej drodze łączącej się z drogą główną między P. a K.. Oskarżona powinna przewidywać następstwa jazdy po spożyciu alkoholu, a przede wszystkim nie powinna nigdy dopuścić do takiej sytuacji, że wsiadła do samochodu po spożyciu alkoholu.

Natomiast jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod rozwagę dotychczasową niekaralność oskarżonej oraz jej przyznanie się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

W tych warunkach jako współmierną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, Sąd wymierzył oskarżonej karę 100 stawek dziennych grzywny. Ustalając wysokość stawki dziennej, Sąd wziął pod rozwagę zgodnie ze wskazaniem zawartym w art. 33 § 3 k.k. warunki osobiste oskarżonej, jak również jej stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe na tej podstawie ustalając wysokość jednej stawki dziennej na poziomie 10 złotych. Oskarżona pracuje w (...) w M. na stanowisku dietetyka i uzyskuje dochód w wysokości 1.300 zł miesięcznie. Zatem tak określona stawka dzienna odpowiada jej sytuacji majątkowej.

Z uwagi na fakt, że w czasie popełnienia przestępstwa oskarżona była w stanie nietrzeźwości Sąd był zobligowany, na podstawie art. 42 § 2 kk, orzec wobec niej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Przesłanką stosowania tego środka karnego jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować oskarżona. Zakres, a także czas trwania tego środka zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do uczestnictwa w ruchu. Ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności konkretnego wypadku, okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na stopień jego poczucia odpowiedzialności. Decydującym jest tu także stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy – im większe to spodziewane zagrożenie, tym dłuższy powinien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ratio legis środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, aby osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa ruchu, czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności z tego ruchu wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.04.2015 r. VKRIV 106/82, OSNPG 1982/8/108). Wobec powyższego uwzględniając stan nietrzeźwości oskarżonej, a jednocześnie iż spowodowała ona realne zagrożenie dla siebie i innych potencjalnych użytkowników drogi, którą się poruszała, Sąd uznał iż odpowiednio wychowawczym będzie orzeczenie wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w najniższym wymiarze na okres 1 roku.

Na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 4 marca 2015 roku do dnia 22 maja 2015 roku.

Sąd orzekł też wobec oskarżonej, na podstawie art. 49 § 2 k.k. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego. Orzeczenia wskazanego środka karnego możliwe jest na rzecz instytucji lub organizacji społecznej, do której zadań lub statutowych celów należy świadczenie pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych. Ustalając wysokość tegoż świadczenia Sąd wziął pod uwagę możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonej. Przy tym Sąd zważył by rozstrzygnięcie to nie przekroczyło stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej. Kierując się tymi przesłankami Sąd orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Fundacji (...) we W. w kwocie 200 złotych.

W ocenie Sądu takie rozstrzygnięcie o karze oraz środkach karnych uświadomi oskarżonej naganność jej czynu i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez nią przestępstwa. Orzeczona wobec oskarżonej kara oraz środki karne, zdaniem Sądu, uświadomią oskarżonej konieczność przestrzegania obowiązujących zasad poruszania się po drogach publicznych. Natomiast w zakresie prewencji generalnej, rozstrzygnięcia te zaspokoją społeczne poczucie sprawiedliwości i będą pozytywnie kształtowały świadomość prawną społeczeństwa. Przekonają wszystkich uczestników ruchu drogowego o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom.

Oskarżona osiąga dochody. Sytuacja majątkowa oskarżonej świadczy o tym, że uiszczenie przez nią kosztów sądowych nie będzie dla niej zbyt uciążliwe. Z tego względu od oskarżonej na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzone zostały na

rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym na podstawie art. 3 ust 1 ustawy o opłatach sprawach karnych, opłata w kwocie 100 zł.